

sest hädaste olid lask nädalat seda wiisi mööda läind, seal tutsus Jumal meie endise wallatuma, aga nüüd waga S. ema siit ilmast ära taewa, kus põle enam waewa. Pärast ema mattuste sai S. ühe sugulase juure kaswatada antud, aga see ei hoolind taast palju, waid mõistis aga teda heaste taga acada. Aga Mart oli nüüd seda hoolsam ta peale waatama ja juhatas S. unel elu-teel diete käima; ta õpetas teda häid osju armastama ja kõik paha wihtama. Naad käisid iga pääw teine teist waatamas ja lugesid õpetlikuid ramatuid ja see oli neile mõlemaile igawese ja ajaliku elu kasuks. Nüüd wast hakkas S. arusaama, et ta jeiemaale oma koolikäimisega tõeste Jumala ja inimeste pääwaras oli olnud; ta hakkas seepärast sest ajast hoolsamini õppima ja mõne hea knuga oli ta kõik oma hooletuse heaks teind. Ühel pärast lõunsel ajal istusime jälle kolmekesi koolimaja seinä ääres ja õppisime.

Mardi ja S. wahel oli sõbruse sidemeks wendalik armastus. S. tundis omas südames ja teadis

Mardi tegudest, mis suguse iseene ärasalgamisega ta teda patu hukatusest oli wäljatõmmand. Ka nüüd wast hakkas ta ta arusama, mis pärast Jumal teda oli waraks lapses jätnud. Ta hakkas hoolega õiges Jumala kartuses elama, ja kõik oma ettewõtmist algas ta palwega ning lõpetas tänuga. Ta istus hoolega oma kooliraamatute kallal ja ei wiitnud üfagi tühja aega. Ühel pääwal, kui meie jälle igaiüks oma tööd lõpetand olime, ütles S. järsku: „Mart, homme hommiku läheme kahekesi oma armsa koolmeistri juure ja ma tahan tale tunnistada, et mina ta õunte waras olin, sest ma ei wõi seda kauemine kannatada, et sina minu teutust kannad. Ka lodan ma et koolmeister mulle mu paha tegu andeks annab, sest weel täna liiris ta mind ja ütles, et ma olla hoolsamaks, wagamaks ja kärememaks poisiks läind. Jah, ja mu õnnist ema ma turwastasin ju küll, kui ta nüüd seda weel enne surma oleks kuulda saand, et mina waras olen, mis ta siis oleks teind? Oh, oh! kui koolmeister seda oleks tõeste teadnud, et mina õunte waras olin, ta